

Fædrelandsfang.

Der, hvor Bindenes Sus:
glider sagtelig gennem Korntop-
pens Hus,
der, hvor Lærken den slaar
sine Triller, som højt imod Himme-
len naar,
der, hvor Blomster og Sang
er med Kløtternes Klang
forenet med Jævnhedens Barne,—

Der, hvor Fjorden sig smør,
der, hvor Engblommed gror,
der, hvor Brændingen's Brus
brydes af Revlens det fande Grus,
der, hvor Fiskerens Baad
muntrende vugger paa Vølgen saa
laad,
men baaren af evige Arme,—

Der, hvor Bakker og Dale
til Hjertet kan tale,
der, hvor Træernes Kroner
af Fuglesang toner,
der, hvor Rildens Væld
springer Morgen og Kvæld
med Frihedens klare Strømme,—

Der, hvor Kronhjort og Hind
løber let som en Vind,
der, hvor Himmelens Stjerner
synes mig nærmere,
der, hvor favreste Rojer
til Afsted bringer Taarer saa smme,

Der er mit Hjem — det bedste Hjem,
dig — tryller Tanken af Skjulets frem,
Danmark! Moder! dit Barn sig
fryder,
hver Gang Ravnet paa Læbe lyder.
Gid at dit Folk paa den ganste Jord
bedende opløfter Hænder i Kor
til Himlens, Almagtens Herre.

Emil Sørensen.

Lægmandsmission.

Lad os drøfte Sagen lidt nær-
mere, nu den er kommen frem i
vort Blad. Lad os saa den belyst
fra flere Sider. Om muligt naa et
Resultat, eller i hvert Tilfælde saa
mere Lys og Klarhed i Sagen.

Vi behøver Lys og Klarhed over
„Bej“ og „Maade“ i alt Guds Ri-
ges Arbejde. De samlende, ufriske
Forsøg burde undgaa. Lad der
være Plan og Orden i alt, den vi-
seste Plan, den bedste Orden; saa
trives Guds Rige bedst.

Derfor er det ret og betimeligt
at drøfte et Emne som Lægmands-
mission. Naar vi skriver om den
Sag, lad os saa skelne mellem al-
mindelig kristen Pligt og Læg-
mandsmissionen som en særlig
Gren af Guds Riges Arbejde. At
Kristne bekender Herrens Navn i
Ord og Gerning, støtter Guds Ri-
ge med Bøn og Offergaver, er ikke
ud over almindelig kristen Pligt.
Saa vidt jeg kender „Den foren.
Kirke“, lægges der ikke noget Vaand
paa det kristne, opvakte Lægfolk i
saa Henseende. Det burde viselig
heller ikke gøres, thi der er ikke
meget af det. Vi naar næppe det
Bunk, hvor det kan siges om os,
at vi har opfyldt vor kristne Pligt
helt og fuldt. Nej, „vi er desværre
langt borte endnu“. I de fire We-
nigheder, jeg har tilhørt, blev vi
jævnlighedsvis tilfældigt til ikke at være
sløve og ligegyldige, men varme
og brændende for Herrens Sag.

Jeg er Julius Jensen taknem-
lig for hans gode Oplysninger i
„Det.“ af 12. April om Andre Mis-
sions Ordning og Lægmandsmission
som en særlig Gren af Guds
Riges store Arbejde i Danmark.
Jeg kan endvidere oplyse, at hver
Sommer samles Indremissionær-
erne — eller saa mange af dem,
som kan, til et Kurkurs paa en af
Høstloerne, hvor de undervises i
Kirkehistorie, Dogmatik eller kriste-
lig Lære, Bibelforklaring o. s. v.
Man søger at dygtiggøre de Mænd,
som har meldt sig til Arbejdet, ved
at udvide deres Kundskab om og
Kendskab til Guds Menigheds Hi-
storie, Tro og Lære. Det anses
ikke for at være overskudigt i Dan-
mark.

Men jeg synes, J. J. sammen-
blandt kristen Pligt med Læg-
mandsmission som en særlig Gren
i Guds Riges Arbejde, naar han
fortæller — som Eksempel paa
Lægmandsmission, — hvorledes
Lægfolk i de Menigheder, han har
tilhørt, arbejder for at opbygge
Guds Rige i deres respektive Wgh.
Disse Folk søgte jo kun at gøre det,
som enhver Kristen burde føle

Trang til at gøre, saa vidt Evne og
Tid rækker.

Naar saa J. J. mener, at Læg-
mandsmissionen (i Amerika) burde
ordnes efter dansk Indremissions
Mønster, saa er det muligvis en
god Tanke. Alligevel er jeg ikke
klar over, om det kan lade sig gøre.
Derfor nogle Spørgsmaal.

1) Er det saa Meningen, at i Byer
som Racine, Chicago, Waupaca,
hvor der er flere Menigheder, bør
der ansættes en Indremissionær
til at arbejde i alle Menighederne
og uden for dem med hele Byen
som Mark?

Det vil da være efter Indremis-
sions Mønster i Danmark. Mon
det er heldigt? Er der Midler til
det?

2) Hvem er Indremissionærens
kirkelige Forefætte? Af hvem ud-
sendes han? af Kredsstyrelsen eller
af „Den foren. Kirke“s Styrelse?

3) Vil det være heldigt at bruge
Indremissionæren til at opdyrke
nye Egne? Er Embedet ikke en
Hjælp til at faa Folk i Tale og vin-
de Indgang iblandt dem paa de for-
sømte Egne?

4) Er det ikke Præsterne i Ame-
rika, og ikke Lægfolk, som har gjort
det banebrydende Arbejde? Mon
ikke det bliver dem, som kommer til
at gøre det i Fremtiden?

Det var nu nogle Spørgsmaal,
som fremkom hos mig ved at læse
J. J.'s Artikel. Vil nogen besvare
dem?

Sofus Bang.

Elk Valley den 21. April 1906.

**Trinitatis Seminariums
Hedninge - Missionsforening.**

(Sluttet.)

De andre i Sendelsen rejste saa
videre, men efter nogen Tids For-
løb kom de tilbage igen, fordi en
Underhøvedning havde travet Stat
af dem, uagtet Kongen af Ujiji
havde faaet Betaling for fri Gen-
nemfart. Deres Tilbagekomst oply-
sede Hannington i den Grad, at
man besluttede, at han skulde rejse
videre med dem og der blev lejet
fets Mand til at bære ham i en
Hængeløje. Efter megen Modgang
og Nøje naaede Hannington og
hans Følge Kagei hvor de fik en
meget venlig Modtagelse, hvilket
opmuntrede Hannington meget. Men
Glæden var kun kort. Blodgangen,
den grufule afritamiske Plage in-
fandt sig paa ny og med ublidelig
Smerte og fuldstændig afmattet,
streb han hjem til England saale-
des: „Jeg skriver dette med Smerte;
thi jeg begyndte at tænke paa Ti-
baogot. Mit Liv er blevet mig en
Borbe. „At! det burde ikke være
saaledes.“ Lidt senere streb han i
et Brev til Sekretæren for Mis-
sionssekselskabet lydende saale-
des: „Jeg gruer for at skrive til Dem;
thi mit Brev bringer kun bitter
Stusselse og ingen gode Efter-
retninger. Jeg er ikke nedslaaet
over at der menneskelig talt kun
er liden Udsigt til, at jeg naar le-
vende hjem. Men jeg er nedslaaet
fordi jeg kun har faaet Lov at ud-
rette saa lidt for Selskabet. Jeg
har ingen at betynde noget; det he-
le hidrører fra Mangel paa Er-
sparing. Men at! det har kostet ba-
de mig og Selskabet meget; thi min
Gerning er mislykket, og jeg har
lidt uendelig meget. Tilgiv mig,
jeg haaber, at mit Hjerte er fuldt
af Tak og Pris til Gud for hans
tærlige Naade, ogsaa i Dag har jeg
født det at være Tilfældet.“ Dette
blev det sidste Brev, som han fik
Lov til at sende til Selskabet for
denne Gang; thi kort Tid efter
blev det ordnet saaledes, at to af de
Medredende skulde rejse længere
ind i Landet, medens en blev til-
bage i Kagei. Nu kom den tunge
Hjemrejse med et brudt Hjerte. Han
maatte bæres i en Hængeløje hele
Vejen, og et Par Gange saa han
som død; Bærerne satte Kagen og
erklærede, at de ikke vilde slæbe paa
et Lig; men begge Gange kom han
til Bevidstheden og trob paa alle
fire efter sit Rejsefællesskab, saa længe
til de blev ham var og tog ham op
igen.

Undervejs sluttede London Mis-
sionssekselskabets Missionær Penny
sig til Hanningtons Karabane og
den, 10. Mars 1882 naaede de til-
bage til Ujiji. Hannington syntes
da at være døende; den kolde Døds-

sved stod paa hans Pande, og i fem
Dage svævede han mellem Liv og
Død. Det var ham dog ikke be-
stillet at dø den Gang. Den oven-
nævnte Penny døde derimod en Ma-
neds Tid efter af Blodgang under
Højstinden af Hannington. Den
ninde Maj naaede Hannington
Zanzibar i en smag dog ikke haab-
løs Tilstand. En Maaned efter var
han igen i England i sine kære
Favn, hvem han ikke havde ventet
at se mere. Han optog atter sin
Gerning, som om han slet ikke havde
været borte, og hans lille Menig-
hed skiftedes om ham, som tidligere;
han var bleven deres Hjerte endnu
dyrebarede ved Fraværelsen.

Hannington var nu i fuld Virk-
somhed derhjemme og var lykkelig i
sin Gerning, men atter og atter stes
en Tanke op og lapsede en Stygge
over hans Vej. Det var den Tanke,
som han plejede at udtrykke saaledes:
„Jeg har lidt saa meget og udrettet
saa lidt for Afrika.“ Hannington
havde dog ingenlunde opgivet Haab-
et om Afritamissionen. Han gen-
vandt hurtigt sine Kræfter og fik
Hjælp og meldte sig til en Lage-
til Undersøgelse. Dennes Erklæring
var: „Kan drage, hvorfor det skal
være, uantagelig til Afrika og Ceylon.
Hannington var dog ikke fornøjet
med dette Udfald. Efter at han en
Tid havde rejst omkring for at vir-
ke for Missionen, meldte han sig
atter til Undersøgelse hos en af
Englands berømteste Læger, og den-
ne erklærede, at han uden Fare kunde
rejse til sine Længslets Maal, det
mørke Fastland.

Det blev imidlertid ikke som Mis-
sionær, at han kom af Sted. Det
havde længe været paatænt at op-
rette et Bispedømme for Ost og Midt
Afrika. Man havde manglet Man-
den, men nu syntes alle, at han var
fundet. Denne ansparsfulde Gerning,
blev tilbudt Hannington, og han
turde ikke afslaa Tilbudet; det
var for ham som et Bud fra Her-
ren. St. Hansdag (24. Juni) 1884
blev han indviet til Biskop i den
engstelige Kirke.

Med lidt Engstelse dog med frej-
digt Mod begyndte han sin anden
Afrejse 1884. Entsethederne vil
her forbigaa; kun at han først rejste
til det hellige Land for at foretage
Indvielser og Konfirmationer. Fra
Palæstina gik Turen til Egypten,
og derfra om Børd paa en af de
afrikanske Kystdamperne, som han
først gik til Zanzibar, huffede saa
gedt. Han holdt dog Modet oppe,
ikke blot hos sig selv, men ogsaa
hos sine Medredende; Binde og Vej-
for gunstige, og den 24. Januar
løb Skibet ind i den rummelige,
lune Havn ved Mombasa, hvor den
bekendte By Fretetion ligger.

Det første Sted, hvor der blev
holdt Bispeselskab, var Taita, som
haver sig indtil 6000 Fod over
Havet. I denne Egn var der en
Missionsstation, der blev ledet af
Missionær Bray, men for at komme
derhen maatte de rejse igennem en
sæ, soltøret og vandløs Steppe;
Vejen var bæværlig, men de naaede
dog omsider Stationen. Bray var
i Belevingsstilstand, og Høden var
knapp; Stammen, som han virkede
iblandt, knurrede. Det blev be-
sluttet, at Bray og den lille Flok,
som havde „annammet Ordet med
Glæde“ skulde flytte til Rabai. Rej-
sen blev begyndt og fuldendt, men
under megen Nød, paa Grund af
Mangel paa Levnedsmidler. Biskop-
pens Hu stod til fjernere Egne af
Stiftet. Hans Længslets Maal var
det Land, som han en Gang havde
været saa nær, men var bleven dre-
ven tilbage fra af det, som efter Or-
det er „hvor Mands Herre.“ af Syg-
dom. Han fattede nu en Plan om
at naa Mtesas Rige ad en kortere,
lettere, sundere Vej end den sæd-
vanlige, en Plan, der saa lovende ud
og dog skulde blive saa slæbepan-
ger.

I Rabai blev alle Fornødenheder
og det tilstrækkelige Antal Folk
samlede; derfra brød Hannington
op den 23. Juli 1885; blev Kara-
banen bestod af 228 Mand af de
bedste Folk, som kunde findes, men
hans Hovedsætte var en sort Præst
ved Navn Jones. Selv gik Han-
nington foran i alt, svang Øksen
mod Ikkobens Træer, lænede
Græsset for at bane Vej; altid
fremad og munter holdt han sine
Folk i Lande, endog naar det saa
fort ud, og Faren syntes at være

forsø. I et Brev til hans Hustru
streb han følgende: „Jeg har næsten
intet faaet at spise i to Dage, jeg
har ikke kunnet vaske mig i to Dage,
og jeg har ikke Udsigt til at opnaa
mere end et „Skit“ i de kommende
Dage. Og dog er jeg bange for,
at Trængslerne tun er i deres B-
gynndelse.“

Dybere inde i Landet kom Han-
nington i Berøring med det frygtede
Krigsfolk, som kaldes Masai. Ka-
rabanen fandt dog gæstmild Mod-
tagelse og blev godt behandlet af de
ældre Mænd; det var fordi der var
en hvid Mand med; thi Masaierne
anser de hvide Mænd for Guds-
sønner, og det er det eneste Følge-
slag, som de har Mod til. Den
24. naaede Karabanen det smaa,
frugtbare Land Kavirando. Her
fattede Hannington den Beslutning
at efterlade den før nævnte sorte
Præst Jones med den største Del af
Følget. Selv vilde han med 50
Mænd drage videre til Uganda.
Styrket og fortristet brød han op
fra Kavirando. Snart skulde han se
den store Sø og sætte Foden i
det Land, der i sigesaa høj Grad var
hans Længslets Maal, som Ranaan
var det for Israels Børn paa deres
Vandring gennem Arabiens Ørten.
Men om ihukommende Herrens Ord:
„Mine Tænter ere ikke Ederes Tænter,
“ vidtes ikke, men derimod vidtes,
paa hvor grufuld en Maade hans
lyse Forhaabninger blev sluffet; thi
der, hvor han mente at nærme sig
trofaste, kærlige, længselsfuldt ven-
dende Brødre, ilede han i Virkelig-
heden Slagterbønnen i Møde.

Det var den kolde Oktober, at
Hannington forlod sin trofaste Ven
og Ledfager Jones. I de følgende
fets Dage tilbagegik han i gene-
nemsnit omtrent fets danske Mil i
Øgnet, og nu stod han ved Spens
Øred. Her fandt han et stort Mar-
ted at være i fuld Gang; men paa
alle Forspørgsler kunde han ikke
saa Svær, der kunde oplyse, hvor
han befandt sig.

Et Par Dage efter stod han An-
sigt til Ansigt med den Mand, som
skulde blive hans Morder, Kongen
af Ufoga, en af Smaatøngerne, som
var Bafaller hos Storkongen i U-
ganda. Denne havde streng Befal-
ling til ikke at lade nogen slippe ge-
nem sit Land. Mundighederne be-
tragtede nemlig denne Vej til Ugan-
da som en Baader til Riget, ind
og ud ad hvilken det var forbudt
at gaa. Alle Underhandlingar var
forgæves; Gaver blev tilbudte, men
Kongen nægtede at modtage dem.
Alt idt blev der lagt voldsom
Haand paa ham; thi de var bange
for, at han skulde brude eggenem og
liste sig bort. Han blev nu bevogtet
af en Soldat, men fik dog Lov til
at gaa omkring paa Pladsen hvor
han opholdt sig. En Dag, medens han
gik omkring, blev han pludselig over-
falden og slæbt et langt Stykke ved
Hælene, han tænkte, det var Ra-
vener, og raabte om Hjælp, men for-
gæves, og da han lige for sig saa
en Klippegrund, mente han, at
Forsøknngen var nær, men han
maatte dog gennemgaa mange haar-
de Lidelser, før Herren udfriede ham.
Nu erfarede han, at Kongen agtede
at holde ham fangen, og derpaa
blev han ført ind i en Hytte, hvis
Gulv var betækket med raadne Ba-
nanstaller og muggent Løv.

Efter at han havde siddet i denne
Festhule i nogle Dage, blev han til-
lige med hele hans Følge bunden og
bortslæbt. Soldaterne tog Klæderne
af Følget og gav dem et Baffstort
om Lænderne i Stedet. Biskop-
pen og hans Følge blev derpaa ført
til en Klippeafsaat, der paa den ene
Side var omgivet af Træer og paa
den anden Side af en dyb Kløft.

Her blev Biskoppen aflødt paa
Støvlerne nær; dem kunde de sorte
ikke finde sig til Rette med, dem lod
de ham beholde. Hannington vidste
nu, at hans sidste Time var nær.
Han knælede og foldede sine Hænder.
Ovad han talte med sin Gud, hørte
ingen; men det blev sikkert hørt i
det høje. En Bøfse blev affiret; i
førte Krigerne styrkede i samme Nu-
stem, fik Slagtoftret i Siden med
hvert sit Syn. Han faldt bag-
lænds om og var død øjeblikkelig.
Her maatte han lade Livet i frem-
med Land, han, som havde forladt
alt og ofret alt for dem, som blev
hans Morderere.

Som i Fretetion saa i England
blev der følt en overvældende Smerte
ved Budskabet om den unge, frome

**ONE WAY
SETTLERS
RATES.**

Every Tuesday during April to points in Minnesota,
North Dakota, Manitoba and Canadian Northwest, also

Homeseekers' Rates

To same destinations every Tuesday until December
via Illinois Central R. R.

Fast trains leave Omaha Union Station at 8:00 A. M.
and 8:30 P. M. via St. Paul.

Rates and information by calling at 1402 Farnam St.
or write,

SAMUEL NORTH,
DISTRICT PASSENGER AGENT,
OMAHA, NEBR.

me, modige Engländeres grufule
Død. Verdens Børn bebrejdede Mis-
sionsens Benner, at et løstbart Men-
nesliv var bleven spildt; men disse
trofaste sig ved, at „Martyrernes
Blod er Kirkes Udsæd“, og da havde
den fuldstre Forvisning, at
James Hannington med Martyriets
blodige Krone om sit Hoved, stent
død, taler Missionsens og Afrikas
Sag med mægtig Stemme, ja med
stærkere Røst, end han kunde tale
den i levende Live.

C. E. Nielsen.

Korrespondancer

Denver, Colo.

Det gode varer tun saa fort.
Saa dan maa vi sige om den vel-
færdige Paafte; den kom og gif, som
em det var en Drøm, og dog havde
vi velsignelsestunge Stunder i de
Dage. Student Christianen fra Blair
var iblandt os. Han prædicatede
Torsdag og Fredag Aften og flere
Gange Paafstedag, begyndende med
Froprediken kl. 6 om Morgenen,
falte i Søndagskvælen kl. 9.30 og
saa Høimessesgudstjeneste kl. 10.45.
Om Eftermiddagen samlede vi i
Sants Hansens Hus ved kl. 3 til
Santaleude. Huset var fyldt af
Mennester, og Herren var iblandt
os, saa vi havde en velsignet og
ophygelig Stund, som holdt paa
lige til vi maatte bryde op for at
gaa til Kirken til Aftengudstjeneste.
Student Christianen afrejste samme
Aften. Vi vil i lang Tid mindes
de velsignede Stunder, vi tilbragte
sammen. Tak fordi De kom, og
tom igen! og vi vil tilfammen give
Herren Ære og Pris for hans
mange Slags Naade imod os.

— Godt en Maaned mere, saa
venter vi Pastor Weismann; der gøres
Forberedelser til at istandsætte
Præsteboligen til hans og Familiens
Komme.

— Vor Organist, Miss Katrina
Holm, er for Tiden i Besøg hos
sine Forældre i Racine, Wis. Vi
ønsker hende en gladelig Tid der-
hjemme. Paul Noer besjener Or-
glet, medens Miss Holm er frava-
rende.

— Søstre Marie og Kristine
Nielsen er nylig kommen tilbage
efter en Maanedes Besøg i deres
Hjem nær Dannebrog, Nebr.

— Søster Marie fra Senatoriet
i Brush afslagde os et kort Besøg
for en 14 Dages tid; det glædede
os at gøre hendes Bekendtskab. Hun
fortalte, at Pastor Möllers Helbred
gaar stadig fremad.

Venlig Hilsen til Redaktionen og
Bladets Læsere.

R. P. J.

Philadelphia, Pa.

Tat

til Kvindeforeningen og Vennerne
i Moorhead, Ja., for den smukke
Gave paa 15 Dollars til vort Kir-
kefond, som vi just har modtaget.
Det glæder os at erfare, at vi ikke
er glemt, selv om vi bor langt borte.

Mon

der ikke skulde være flere Menig-
heder, som havde tiltænt os en lille
Hjælp til vort Kirkehus, men saa
havde glemt det igen. Vi er glade
over, at Ivo Menigheder har tænkt
paa os; og vi tror, der er flere.
Som vil det, naar de faar en ny
Paamindeelse. Indstyd os bare

denne Gang, — vi skal ikke oftere
minde om det.

Paafsten

har været os til stor Opmuntring
og Glæde, baade fordi en ung Pige
i vor Midte afslagde den gode Bes-
tendelse, ja, og fordi vi kan føje til:
„for mange Vidner“, idet en stor
Skare var samlet paa denne Høj-
tidsdag. Der syntes ogsaa at være
Feststemning over det hele.

J.

En kristelig Soldats Hævn.

Signalet var givet af Hornblæ-
serne, og Soldaterne i Kasernen
skyndte sig at klæde sig af for at
være i Seng, inde Patrouillen
gjorde sin Runde.

Jen af de store Sovesale stod en
ung Rekrut ubestemt ved Siden af
sin Seng. Han havde nylig givet
sit Hjerte til Kristus og havde lovet
at ville tjene under sin himmelske
Konges Banner. Nu var Tiden
kommen til at vise, hvem han tjente;
men endnu tøvede han med at
knæle ned og bede sin Aftenbøn i
sine ugudelige Kammeraters Paa-
syn. De vilde le ham ud, ja maa-
ske fortvædige ham; og naar alt
kom til alt, kunde han da ikke tjene
Gud lige godt, selv om han opvæn-
te sin Bøn i Sengen? Men Her-
ren er nær hos dem, som elsker
ham, og han gav sin Tjener Mod
og Kraft i den Stund, da han havde
det behov.

Stamfud over sin korte Vaklen
faldt Rekruten paa Knæ og holdt
Hænderne for Ansigtet. Men hans
Handling forblev ikke ubemærket,
thi et Øjeblik efter kom en Støvle
færende gennem Luften og faldt ned
paa Gulvet ved Siden af ham.
Djævelens Tjenerer er altid fejge,
og deres Vredssølelse løv og slap-
pet.

Da den unge Rekrut havde endt
sin Bøn, tog han Støvlen op Den
var meget smudsig; dens Ejers
Ravn stod indvendig i den. En lys
Tanke for gennem hans Sjæl, han
vilde tage en ædel Hævn. Han
satte Støvlen omhyggelig ned un-
der sin Seng og lagde sig derpaa
til hvile og sov ind.

Om Morgenen stod han tidlig op,
rejnede Støvlen, hørstede den smukt
blank og bragte den derpaa hen til
dens Gjermænd.

Minde ikke denne lille Historie
os om vor Frelsers Ord: „Efter
eders Fjender; velsigner dem, som
forbander eder, gør dem godt, som
hader eder, og beder for dem, som
gøre eder Skade og forfølger eder.“

Maatte dog enhver af os, som
stræber at efterfølge vor sagtmodige
og ydmyge Frelser, faa Naade til
hans Ravns Pris og Ære.

**Til vore Runder og
Abonnenter.**

Vi takker dem, der har været saa
flinke at sende os vort Tilgodehavende.
Der er endnu mange vi ventur
at høre fra og haaber, at vi ikke maa
venlig forgeses. Høft Venner, vi
mangler alt vort Tilgodehavende og
maa endelig have det inden 1. Maj
1906.

Erubdigst

Danish Luth. Publ. House,
Paul Peterson, Lethrer.